

Chương 22

Bạt Dao Lân Nữa

Thời tiết sang thu.

Thu đến, là cảnh vật nhuộm vàng. Vàng với lá ở hàng cây, vàng với lá rơi rụng bay tơi tả lợp khắp cùng, từ rừng đến phố thị, ngập đường.

Ba mươi bốn con ngựa xuất hiện.

Kỵ sĩ chỉ có hai mươi sáu.

Ngựa phi nước đại, người mệt nhoài.

Các kỵ sĩ đều đượm vẻ phong sương, có người mang thương tích.

Nhưng, chẳng ai màng đến tình trạng của mình. Bởi, họ là những tay săn, và lần này, họ thu hoạch được nhiều.

Họ không săn thú. Họ săn người.

Máu trên mình họ là máu của mỗi săn.

Họ đi vào khu rừng bàng, và kết quả thu hoạch của họ nằm trên lưng ngựa.

Những rương bạc nặng nề.

Thiên hạ mắng họ là thổ phỉ, là cường đạo, song họ có cần gì.

Họ cần sống. Ai không cần sống ?

Hướng chi, họ tự nhận mình là những hảo hán.

Những hảo hán lục lâm.

oOo

Các hảo hán lục lâm này, đã về căn cứ, gọi rượu chạt đầy bàn, ăn to, uống đậm, nói lớn.

Bạc chất đồng cạnh đó.

Họ vừa ăn uống, chuyện trò vừa chờ.

Họ chờ vị đại ca của họ, để làm một cuộc phân chia.

Đại ca của họ là Chủ Nhân Long, chốt một mắt.

Y thường dùng một vuông khăn đen che kh uất bên mắt chốt, do đó người ta cũng gọi y là Độc Nhân Long.

Tánh của y rất công bình, xem huynh đệ như nhau, không ai hơn, kém, chưa bao giờ thiên vị một người nào xử hiếp một người nào.

Toàn thể huynh đệ điều kính trọng, nể sợ y.

Y có hai thuộc hạ đặc lực nhất. Một là Đồ Lão Hồ có sức mạnh như thần, người ta nói một cái đấm của hắn đủ hạ một con mãnh hổ. Chưa ai thấy hắn đánh cọp lần nào, song người ta không hoài nghi được, bởi hắn dùng đánh chết người với một quyền.

Người thứ ba là tay đa mưu, túc trí, có cái hiệu là Bạch Diện Lang Trung.

Lần xuất ngoại hành nghề, chính Đồ Lão Hồ đánh chết Thiết Kim Cương, vị nhị tiểu đầu của Trấn Viễn Tiêu Cục.

Với thành tích đó, y sẽ được phân chia quan trọng trong số chiến lợi phẩm thu hoạch.

Đang lúc mọi người cười nói oang oang, không rõ từ đâu đến một nữ nhân dẫn xác vào.

Địa phương này có cái tên là Long Hồ Trại, ở phía sau khu rừng bàng, bốn bề có núi non bao bọc.

Long Hồ Trại là vùng căn cứ của đám lục lâm này, quanh năm suốt tháng chỉ có họ ra vào và trong vùng phụ cận chỉ có dã thú vắng lai, tuyệt nhiên không người lạ nào dám bén mảng đến.

Giờ đây, bỗng nhiên một nữ nhân dẫn xác đến.

Dã thú vào đây còn phải sợ đám hảo hán lục lâm này, huống hồ một nữ nhân.

Cả bọn đều ngưng cười, ngưng nói, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về nàng.

Chủ Nhân Long không nói gì. Là đại ca, y phải giữ trầm tĩnh, với thân phận đó, y chỉ mở miệng khi cần mở miệng. Đã có thuộc hạ ứng phó với những việc nhỏ nhặt.

Và, thuộc hạ thấp nhất cũng không có quyền lên tiếng trước, một là không được vượt bậc hai là tránh hớ hênh.

Trong trường hợp này, chỉ có nhị trại chủ là có tư cách giải quyết vấn đề.

Nhị trại chủ là Đồ Lão Hồ.

Đồ Lão Hồ đập tay xuống bàn kêu bốp một tiếng, rồi cao giọng hỏi:

- Người là ai ?

Nữ nhân vận y phục bằng thứ hàng cao quý, màu xanh lá cây, điểm nụ cười duyên, dịu giọng hỏi lại:

- Tôi thế này, các vị không nhận ra là một nữ nhân hay sao mà còn hỏi ?

Dù có mù đôi mắt, nghe âm thanh của nàng dù kẻ mù cũng biết là một nữ nhân.

Đồ Lão Hồ hơi sượng quát:

- Người đến đây làm gì ?

Nữ nhân đáp:

- Tôi muốn tạm trú tại địa phương này, trong ba tháng. Các vị nghĩ sao ? Vào tận căn cứ cường đạo, là can đảm lắm rồi. Lại còn đòi ở lại những ba tháng giữa bọn chúng.

Nữ nhân này điên rồi chắc.

Nàng tiếp:

- Tôi hy vọng các vị nhường cho tôi một ngôi nhà tốt nhất tại đây, có đủ bàn ghế, giường. Về chăn niệm thì mỗi ngày phải thay hai lượt.

Bọn cường đạo sùng sờ.

Nàng là ai mà bảo chúng phục dịch như nô tài phục dịch chủ nhân ?

Nàng tiếp:

- Chúng tôi thích sạch sẽ, yên tĩnh, về ăn thì tùy tiện, bất quá mỗi ngày ăn ba bữa, mỗi bữa có thịt trâu cũng đủ. Chẳng cần cao lương mỹ vị gì, có điều là phải thịt của trâu tơ, thật mềm, nếu là thịt trái thặng thì càng hay. Thịt ở chỗ khác, khó ăn lắm.

Không ai nói tiếng nào.

Bây giờ nàng xưng là chúng tôi. Thế thì ngoài nàng ra, còn ai nữa ? Còn bao nhiêu người nữa ?

Nàng tiếp:

- Ban ngày chúng tôi không uống rượu, song về đêm các vị nên chuẩn bị thứ Bồ Đào tửu xuất xứ từ Ba Tư mà phải là thượng hảo hạng mới uống được. Ngoài ra, cũng phải có loại Trúc Diệp Thanh đã cất ít nhất cũng từ ba mươi năm trở lên.

Không ai nói tiếng nào.

Nàng tiếp:

- Lúc chúng tôi ngủ, các vị nên cắt ba ban, luân phiên canh gác ban đêm, tuyệt đối không được phát xuất một thanh âm nào, bởi chúng tôi dễ giật mình tỉnh giấc, mà tỉnh thì không làm đổ lại giấc ngủ.

Không ai đáp.

Nàng tiếp:

- Các việc lặt vặt khác, chúng tôi có thể châm chước, dễ dãi cho các vị. Chúng tôi biết, các vị là những người thô lỗ, vụn về nên sẵn sàng thông cảm cho các vị.

Không ai đáp.

Ai ai cũng cùng lúc càng sùng sộ. Họ giương mắt nhìn nhau, nghe nàng nói họ có cảm tưởng là đối diện với một kẻ điên và kẻ điên đang ngây ngô ca hát.

Nhưng nàng ung dung, tự nhiên, phảng phất có cảm tưởng là sự đòi hỏi rất hợp tình hợp lý.

Bởi hợp tình hợp lý nên không ai có thể cự tuyệt.

Đợi nàng dứt lời, Đổ Lão Hổ bật cười vang hỏi:

- Người tưởng ở đây là đâu ? Khách sạn ? Quán ăn ?

Nữ nhân áo xanh cười duyên đáp:

- Tuy nhiên chúng tôi không chuẩn bị thanh toán tiền đâu nhé.

Đỗ Lão Hồ ngưng cười.

- Người có muốn chúng ta chi tiền người lại không ?

Nữ nhân lại cười.

- Nếu người không đề tỉnh tôi quên mất. Số bạc kia chúng tôi chia một phần.

Đỗ Lão Hồ hỏi

- Bao nhiêu ?

Nữ nhân điềm nhiên:

- Chia hai ra, chúng tôi lấy một nửa. Chỉ một nửa thôi.

Đỗ Lão Hồ hỏi:

- Người không hiềm ít sao ?

Nữ nhân đáp:

- Chúng tôi đã nói, chúng tôi không đòi hỏi quá đáng đâu. Các vị yên trí.

Đỗ Lão Hồ ngẩng mặt lên không bật cười ha hả, như bình sanh chưa gặp việc gì vui thích hơn.

Bao nhiêu người kia cười theo.

Chỉ có Chủ Nhân Long và Bạch Diện Lang Trung không cười.

Bạch Diện Lang Trung hỏi:

- Người xưng chúng tôi, thế các người có mấy người ?

Nữ nhân đáp:

- Hai người.

Bạch Diện Lang Trung lại hỏi:

- Còn người kia, ai thế ?

Nữ nhân đáp:

- Chồng tôi chớ ai nữa. Chẳng lẽ tôi đánh đôi đánh cặp với nam nhân khác, đi chung, ăn chung, ngủ chung ?

Bạch Diện Lang Trung khẽ cau mặt.

- Y ở đâu ?

Nữ nhân đáp:

- Ở bên ngoài kia.

- Tại sao y không cùng vào đây một lượt với người ?

- Cái tánh của y khó khăn lắm, tôi sợ y xuất thủ bất ngờ gây tổn hại cho các vị.

Bạch Diện Lang Trung cười nhẹ.

- Chớ không phải sợ bọn ta đánh y một trận nên thân ?

Nữ nhân cười thốt:

- Dù sao đi nữa, bọn tôi đến đây chỉ để làm khách, chớ không phải để đánh nhau với các vị.

Bạch Diện Lang Trung gật đầu:

- Người tìm đúng địa phương mà đến đó. Ở đây, bọn ta không thích việc đánh nhau.

Bỗng y trầm gương mặt, lạnh lùng tiếp:

- Ở đây, bọn ta không đánh nhau, bọn ta chỉ giết người thôi.

oOo

Khu rừng bàng ở phía hậu căn cứ. Cạnh khu rừng có một ngôi nhà, tuy ở phía sau Long Hồ Trại, song là một tiền đồng của tiện. Tiền đồn án ngữ trại từ mặt khu rừng.

Hiện tại, có một người đang đứng trước ngôi nhà đó, nhìn ra dãy núi xa xa biển màu xanh, đậm nét dần dần khi chiều thu đến.

Thời gian, là lúc thu chiều, vẻ tiêu sơ bao phủ vạn vật.

Người đứng đó cũng tiêu sơ như cảnh thu chiều.

Hai tay chấp sau lưng, mặt nhăn nheo, lão mơ màng nhìn ra phương trời xa thẳm.

Phải ! Một lão nhân.

Tuy nhiên, tuôi cao, lão vẫn còn đứng thẳng người, đôi chân còng vững. Bất quá lão có vẻ mệt mỏi sau một ngày vượt dài từ dặm nơi nào đó, đến đây và đang chờ có một chỗ nghỉ ngơi.

Thân vóc của lão bạch trung, thân vóc đó như thủ nhỏ lại hơn, khi đứng cạnh con người vạm vỡ là Đỗ Lão Hồ.

Đỗ Lão Hồ vừa trông thấy lão, bật cười ha hả, thốt:

- Nếu ta đấm một đấm, mà thân xác của lão không như như cám, thì ta sẽ tôn người là tổ tông, phụng dưỡng các người ba năm liền.

Nữ nhân điềm nhiên hỏi:

- Nếu thế, các hạ còn chờ gì mà không làm thử ?

Đỗ Lão Hồ hừ một tiếng:

- Người không sợ trở thành quả phụ sao chớ ?

Y vọt mình tới

Lão nhân mừng tượng không nghe, không thấy. Vẻ mệt mỏi càng hiện rõ hơn trước.

Đỗ Lão Hồ hỏi:

- Thật sự người muốn ở lại đây ba tháng ?

Lão nhân thở dài, đáp:

- Lão phu mệt mỏi lắm rồi. Nơi này có vẻ thanh tịnh quá...

Đỗ Lão Hồ cười rợn

- Nếu muốn tìm một nơi để ngủ, thì người đến không đúng chỗ rồi đó. Ở đây, không có giường, chỉ có quan tài thôi.

Lão nhân không buồn nhìn y nữa mắt, điều nhiên thốt

- Nếu các vị không đáp ứng, thì lão phu xin đi.

Đỗ Lão Hồ cao giọng:

- Đã đến đây rồi, người còn tưởng ra đi nữa sao ?

Lão nhân điểm một nụ cười, ẩn ước có vẻ ngạo nghễ

- Vậy thì lão phu ở đây chờ.

Đỗ Lão Hồ hỏi

- Chờ cái gì ?

Lão nhân buông gọn:

- Tay quyền của các hạ.

Đỗ Lão Hồ bật cười vang

- Thế thì người khỏi phải chờ.

Y xuất thủ ngay, tay quyền bay sang lão nhân.

Quyền của y vừa nah, vừa mạnh lại chắn.

Lão nhân bất động. Đến mắt cũng không chớp. Lão chỉ cười, nụ cười biểu hiện sự khinh miệt rõ ràng.

Sau đó, lão mới vung tay, không nhanh lắm.

Khi nắm tay của Đỗ Lão Hồ còn cách mặt lão độ ba tấc, thì tay lão đã đâm vào sống mũi của y.

Những người hiện diện đều nghe tiếng xương gãy kêu rắc thê thảm.

Chẳng những chiếc mũi gãy mà thôi, cả thân hình trăm cân nặng của Đỗ Lão Hồ lại tung bay lên, rơi ngoài bốn trượng xa, đập vào tường, tuột từ tường xuống đất.

Lão nhân vẫn không hề nhìn đến ý, đưa tay kéo lấy chiếc khăn trong mình ra, lau máu nơi tay nọ.

Làm cái việc đó, lão lại đưa ánh mắt mông lung, nhìn ra phường trời xa thẳm.

Độc Nhãn Long biến sắc.

Các huynh đệ dưới tay y, sau phút giây kinh hoàng, cùng phần nộ thét lên, cùng nhào tới.

Nhưng, Bạch Diện Lang Trung chặn họ lại, đoạn thì thâm bên tai Độc Nhãn Long mấy câu chi đó.

Độc Nhãn Long hơi thì nghi, sau cùng gạt đầu:

- Hay ! Hay lắm, có hạng khách như vậy bọn tại hạ chịu lắm. Sợ cũng không đến, chứ đã đến rồi thì đầu có lý lại chẳng hoan nghinh.

Bạch Diện Lang Trung tiếp nối:

- Tiểu đệ sớm biết đại ca thế nào cũng hoan nghinh mà.

Độc Nhân Long bước dài đến trước mặt lão nhân, vòng tay cười hỏi :

- Chẳng hay bằng hữu là ai ?

Lão nhân buông nhạt

- Các hạ không cần biết lão phu là ai. Chúng ta không phải là bằng hữu với nhau.

Độc Nhân Long không hề đổi sắc, vẫn cười, tiếp hỏi

- Chẳng rõ các hạ muốn lưu lại đây bao lâu ?

Nữ nhân đáp thay lão nhân

- Các hạ yên trí, chúng tôi chỉ lưu lại đây ba tháng thôi.

Nữ nhân cười tiếp luôn:

- Sau ba tháng, chúng tôi sẽ ra đi. Dù các vị có yêu cầu bọn tôi ở lại một ngày, bọn tôi cũng không thể ở.

Thực ra, nàng cũng thừa hiểu là chẳng bao giờ người ta cấm bọn này ở lâu hơn.

Rồi sau ba tháng đó ?

Sau ba tháng, cái gì sẽ xảy ra, nàng không cần hiểu.

oOo

Hắn từ từ đi, đi tới, chân tả nhích, chân hữu lết theo.

Tay hắn vẫn nắm chuôi đao, chuôi thanh đao đen xì.

Hắn đi qua khắp các nẻo đường, hắn không gặp người hắn tìm.

Gặp ai hắn cũng hỏi:

- Có thấy một lão già đi ngang qua đây chẳng ?

Và ai ai cũng đáp:

- Già đâu phải là một đặc điểm. Ngày nào chẳng có người già đi ngang. Ai biết thế nào mà nói.

Hắn giải thích:

- Lão già có một đặc điểm, lão có một bàn tay mất bốn ngón.

Người ta lắc đầu

- Không thấy.

Hắn gầm đầu bước đi.

Nàng lầm lũi theo hắn.

Hắn không nói gì với nàng, song mừng tượng hắn khinh thị nàng.

Cũng có thể là hắn tự khinh thị lấy mình.

Thoạt đầu, hắn đi trong bóng tối, thỉnh thoảng gặp người, hắn chặn lại hỏi.

Dần dần, hấn bỏ bóng tối, ra ngoài sáng sủa hơn, náo nhiệt hơn.

Hiện tại, họ đang đi trên con đường lớn, bên đường có tử lâu.

Vào lúc đó, tử lâu đông khách.

Chợt đâu đây, có tiếng gọi:

- Thúy Bình !

Hai người từ trong tử lâu chạy ra, vận y phục hoa lệ, một mang đao, một mang kiếm.

Đại hán mang đao chụp tay Thúy Bình hỏi:

- Làm sao người đến đây ? Đến từ lúc nào ?

Thúy Bình không đáp.

Đại hán tiếp:

- Ta đã bảo người không nên ở lại cái chỗ người mặt, đất cần đó nữa. Nếu người đi nơi khác làm ăn, ta bảo đảm là trong hai năm, người sẽ tạo nên cơ nghiệp lớn lao...

Thúy Bình không đáp.

Đại hán tiếp

- Tại sao người không nói năng ?

Thúy Bình vẫn cúi đầu, không đáp.

Phó Hồng Tuyết đi trước, không quay lại, song đã dừng chân.

Đại hán nhìn sang hấn, rồi nhìn Thúy Bình, đoạn cười mỉa.

- A ! Ta biết rồi. Thì ra, người đã có chủ bao. Chả trách người quên người cũ. Sao người lại chọn một gã thọt chân ?

Phó Hồng Tuyết lúc đó mới quay mình lại.

Nhìn đại hấn, hấn lạnh lùng hỏi :

- Người họ Bành ?

Đại hán bửu môi:

- Rồi sao ?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt chuôi thanh đao đen hỏi:

- Người là người trong Bành Gia, tại Sơn Tây, chuyên sử dụng Đoạn Môn đao pháp ?

Đại hán lại bửu môi:

- Rồi sao ?

Đoạn y tiếp luôn:

- Ta là Bành Liệt đây.

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

- Ta có nghe nói đến tên đó.

Bành Liệt cười lạnh.

- Tự nhiên. Có nghe rồi là tốt cho người đó. Nghe rồi, là phải ngán. Ngán thì không dám sanh sự. Có ngán mới yên thân. Vậy là tốt lắm.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Nghe nói họ Bành và Mã Không Quân quen nhau rất thân.

Bành Liệt cau mặt.

- Hai nhà là chỗ thế giao.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người có đến Vạn Mã Đường ?

- Tự nhiên là có. Nếu không, làm sao ta nhận ra Thúy Bình.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người biết lão ấy đi đâu chẳng ?

Bành Liệt lộ vẻ kinh ngạc.

- Lão không còn ở lại Vạn Mã Đường ?

Hiển nhiên y chưa biết biến cố tại Vạn Mã Đường.

Phó Hồng Tuyết thở dài, thất vọng.

Bành Liệt hỏi lại:

- Người biết Tam Lão Bản ?

Phó Hồng Tuyết không đáp, nhìn thanh đao của Bành Liệt, thốt băng quơ.

- Đao xem được lắm.

Bành Liệt dặt ý.

Thanh của y đẹp hơn thanh đao của Phó Hồng Tuyết nhiều.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Đáng tiếc là đao không dùng để ngắm.

Bành Liệt cau mày.

- Thế để làm gì ?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Thế người không biết là đao dùng để giết người ?

Bành Liệt bủ môi:

- Người cho rằng thanh đao này không giết chết người ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng

- Ít nhất ta cũng chưa có dịp trông thấy.

Bành Liệt biến sắc.

- Người muốn xem ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu

- Chắc là vậy.

Hắn cũng biến sắc.

Bành Liệt hỏi:

- Còn đao của người ?

Y cười lớn.

Phó Hồng Tuyết không cười, không nói gì.

Thanh đao nói chuyện hay hơn người nói chuyện. Hắn đã có giết người. Việc giết người không còn mới mẻ đối với hắn nữa.

Người mang kiếm là một trang thiếu niên anh tuấn, vó cao, mày hơi xếch, mặt lộ vẻ cao ngạo.

Mường tượng, đối gã trên đời này chỉ có gã là duy nhất.

Gã đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn hai người ăn miếng trả miếng với nhau.

Sau cùng, gã thốt:

- Trước kia, có người nói câu này.

Bành Liệt hỏi

- Câu gì ?

Gã thanh niên đáp:

- Người ấy nói rằng thanh đao của hắn không giết được người.

Bành Liệt hỏi

- Ai nói thế ?

Gã tiếp

- Người nói câu đó, hiện đã chết rồi.

Đại hán cau mày

- Mà ai nói mới được chớ ?

Gã tiếp:

- Công Tôn Đoạn.

Bành Liệt biến sắc.

- Công Tôn Đoạn đã chết ?

Gã mang kiếm tiếp luôn:

- Y chết dưới thanh đao đó.

Bành Liệt đỏ mồ hôi lạnh.

Gã lại tiếp:

- Ngoài ra, Tam Lão Bản bị bức phải rời bỏ Vạn Mã Đường, đi đến một phương trời xa thẳm.

Bành Liệt run giọng.

- Sao người biết ?

Gã mang kiếm đáp:

- Ta vừa từ Tây Bắc trở về đây.

Phó Hồng Tuyết nhìn gã.

Chợt hấn hỏi:

- Người đến Tây Bắc làm gì ?

Gã đáp:

- Tìm người.

Phó Hồng Tuyết không hề tưởng có việc đó.

Gã tiếp:

- Ta tìm người không để xem người mà là xem đao.

Gã điềm nhiên tiếp luôn:

- Xem đao, không phải xem hình thức, xem chất liệu mà là xem cái nhanh của đao.

Gã xưng tên:

- Ta là Viên Thanh Phong. Họ Viên và họ Mã vốn là chỗ thế giao.

Phó Hồng Tuyết gật gù.

- Ta hiểu.

Viên Thanh Phong cũng gật gù:

- Người nên hiểu, nếu chưa hiểu

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bây giờ, người muốn hay không ?

Viên Thanh Phong gật luôn:

- Muốn.

Phó Hồng Tuyết cúi đầu, nhìn thanh đao.

Viên Thanh Phong hỏi:

- Người chưa bặt đao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta còn muốn hỏi.

Viên Thanh Phong thốt:

- Cứ hỏi.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng.

- Người có thấy Mã Không Quần chẳng ?

Viên Thanh Phong lắc đầu.

- Chưa hề.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không biết lão ta, sao người biết ta ?

Viên Thanh Phong đáp:

- Nghe nói.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai nói ?

Viên Thanh Phong lắc đầu:

- Người không cần biết.

Lâu lắm, Phó Hồng Tuyết ngẩng mặt lên.

- Người nhất định muốn ta bạt đao ?

Viên Thanh Phong buông gọn.

- Phải.

Phó Hồng Tuyết bảo:

- Vậy người tốt kiếm đi.

Viên Thanh Phong lắc đầu.

- Đệ tử Thiên Sơn kiếm phái không bao giờ tốt kiếm trước.

Thần sắc của Phó Hồng Tuyết biến đổi kỳ quái.

Hắn lẩm nhẩm:

- Thiên Sơn... Thiên Sơn...

Hắn nhìn ra xa xa... niềm bi thương phảng phất như khói nhẹ lung linh.

Viên Thanh Phong giục:

- Bạt đao đi.

- o O o -